

NORGES HØYESTERETT

Den 15. april 2010 avsa Høyesterett dom i

HR-2010-00624-A, (sak nr. 2010/375), straffesak, anke over dom,

A (advokat Berit Reiss-Andersen)

mot

Den offentlige påtalemyndighet (statsadvokat Nina M. Prebe)

S T E M M E G I V N I N G :

- (1) Dommer **Tønder**: Saken gjelder anke over dom der lagmannsretten ikke tok til følge begjæring om prøveløslatelse fra forvaring – spørsmål om en av lagdommerne var inhabil. Det er videre spørsmål om behandlingstiden for saken er i strid med EMK artikkel 5 nr. 4 om rask avgjørelse.
- (2) Ved Eiker, Modum og Sigdal tingretts dom 26. oktober 2007 ble A funnet skyldig i grovt skadeverk i form av ildspåsettelse av et bolighus, jf. straffeloven § 292, jf. § 291. Siden han tidligere var dømt for flere ildspåsettelser som innebar fare for liv og helse, og retten fant at det forelå særlig nærliggende fare for tilbakefall, ble han dømt til forvaring, jf. straffeloven § 39 c nr. 2. Tidsrammen ble satt til fire år med en minstetid på ett år og ni måneder, noe som innebar at minstetiden utløp 14. april 2009. Hans anke til lagmannsretten ble nektet fremmet, idet lagmannsretten enstemmig fant det klart at den ikke ville føre fram, jf. straffeprosessloven § 321 andre ledd første punktum. Heller ikke begjæringen om omgjøring av beslutningen om å nekte anken fremmet førte fram.
- (3) A framsatte 24. september 2008 begjæring om prøveløslatelse. Påtalemyndigheten samtykket ikke, og tiltalebeslutning for Asker og Bærum tingrett ble uttatt 21. januar 2009, jf. straffeloven § 39 f. Ved tingrettens dom 28. april 2009 ble begjæringen ikke tatt

til følge. A anket til Borgarting lagmannsrett, og ved lagmannsrettens kjennelse 27. juli 2009 ble tingrettens dom med hovedforhandling opphevet på grunn av saksbehandlingsfeil. Saken ble på ny fremmet for Asker og Bærum tingrett, som 16. oktober 2009 avsa dom, der domsslutningen punkt 1 lyder:

”Begjæringen om prøveløslatelse fra A, født 28. juli 1982, tas til følge jf. straffeloven § 39 f.”

- (4) De øvrige punkter i domsslutningen gjaldt prøvetidens lengde og vilkårene for prøveløslatelsen, jf. straffeloven § 39 g.
- (5) Etter anke fra påtalemyndigheten, avsa Borgarting lagmannsrett 15. februar 2010 dom med slik domsslutning:

”Begjæringen om prøveløslatelse tas ikke til følge.”

- (6) A har anket lagmannsrettens dom til Høyesterett. I anken ble det som saksbehandlingsfeil gjort gjeldende at en av dommerne i lagmannsretten, lagdommer Ole Nyfløt, var inhabil, og at domsgrunnene var mangelfulle. Det ble dessuten gjort gjeldende at behandlingstiden streid mot Den europeiske menneskerettskonvensjon (EMK) artikkel 5 nr. 4. Ved ankeutvalgets beslutning 12. mars 2010 ble anken tillatt fremmet med unntak for anken over mangelfulle domsgrunner.
- (7) *Jeg er kommet til* at anken over lagmannsrettens dom ikke kan føre fram. I motsetning til lagmannsretten er jeg under tvil kommet til at behandlingstiden er i strid med EMK artikkel 5 nr. 4.
- (8) Når A har reist innsigelse mot lagdommer Nyfløts habilitet, er det fordi han deltok som en av tre lagdommere da Borgarting lagmannsrett nektet anken over Eiker, Modum og Sigdal tingretts forvaringsdom av 26. oktober 2007 fremmet – silingsavgjørelsen. Han deltok også i avgjørelsen om at nektelsesbeslutningen ikke skulle omgjøres. Spørsmålet er om han ved den befatning han med dette allerede har hatt med saken, har svekket tilliten til at han som dommer i prøveløslatelsessaken ”møter saken, tiltalte eller bevisene med det åpne sinn vår rettergangsordning – herunder da EMK artikkel 6 nr.1 og domstolloven § 108 – forutsetter”, jf. Rt. 2008 side 1466 avsnitt 31.
- (9) Jeg nevner innledningsvis at spørsmålet om lagdommer Nyfløts habilitet som følge av hans deltakelse i silingssaken i 2007, ble tatt opp under lagmannsrettens behandling i prøveløslatelsessaken. Det er protokollert at retten vanskelig kunne se at dette kunne medføre inhabilitet, og at partene ikke hadde merknader til dette. Imidlertid tok forsvarer ”forbehold for eventuelt senere å gå dypere inn i problemstillingen”. Det er på det rene at A med dette ikke er avskåret fra å påberope inhabilitet som ankegrunn, jf. Rt. 2004 side 1513 avsnitt 13.
- (10) Utgangspunktet er at det normalt ikke medfører inhabilitet at en dommer tidligere har avgjort en sak mellom samme parter, heller ikke når sakene utspringer av samme rettsforhold, jf. Rt. 2004 side 1513 avsnitt 18. Spørsmålet kan imidlertid stille seg annerledes dersom dommeren i tidligere sak har tatt stilling til faktiske forhold som er sentrale i den etterfølgende saken. Det jeg i første omgang vil se nærmere på, er i hvilken grad det er sammenfall i det faktiske grunnlaget for silingsavgjørelsen og avgjørelsen i 2010 om å nekte prøveløslatelse.

- (11) Det lagdommer Nyfløt tok stilling til i forbindelse med anken over Eiker, Modum og Sigdal tingretts dom i 2007, var om anken skulle nektes fremmet fordi den klart ikke kunne føre fram, jf. straffeprosessloven § 321 andre ledd første punktum. Selv om behandlingsformen ved en slik silingsavgjørelse er forenklet sammenlignet med ordinær ankebehandling, forutsetter loven at det også ved denne behandlingen skal foretas en reell overprøving av riktigheten av tingrettens dom, jf. Rt. 2008 side 1764 avsnitt 51. Ved denne vurderingen måtte lagmannsretten m.a.o. ta stilling til om forvaringsvilkårene var til stede.
- (12) Tingrettens dom på forvaring er gjort med hjemmel i straffeloven § 39 c nr. 2. Vilkårene etter denne bestemmelsen må ses i sammenheng med straffeloven § 39 c nr. 1, som setter som vilkår at lovbrøteren er funnet skyldig i å ha begått eller forsøkt å begå ”en alvorlig voldsforbrytelse, seksualforbrytelse, frihetsberøvelse, ildspåsettelse eller en annen alvorlig forbrytelse som krenket andres liv, helse eller frihet, eller utsatte disse rettsgodene for fare”. Etter § 39 c nr. 2 kan forvaring idømmes når lovbrøteren finnes skyldig i å ha begått eller forsøkt å begå ”en mindre alvorlig forbrytelse av samme art som nevnt i nr. 1”. Ett av vilkårene etter § 39 c nr. 2 er at ”faren for tilbakefall til en ny forbrytelse som nevnt i nr. 1 må antas å være særlig nærliggende”.
- (13) Ved lagmannsrettens dom 15. februar 2010 tok, som nevnt, lagmannsretten stilling til om vilkårene for prøveløslatelse fra forvaring var til stede. Hva denne vurderingen nærmere går ut på, er det i lagmannsrettens dom redegjort for på følgende måte:

”Etter straffeloven § 39 f kan en domfelt etter utløpet av minstetiden begjære prøveløslatelse fra forvaring. Bestemmelsene om prøveløslatelse i straffeloven § 39 f og g inneholder ikke en uttrykkelig henvisning til vilkårene i § 39 c for å kunne dømme en person til forvaring. Det må imidlertid legges til grunn at prøveløslatelse skal bestemmes dersom vilkårene i § 39 c for å idømme forvaring ikke lenger er til stede. Dersom vilkårene ikke lenger er oppfylt, har domfelte krav på å bli løslatt på prøve.

...

Det avgjørende i den foreliggende sak vil være om det må antas å være en særlig nærliggende fare for at A – dersom han prøveløslates nå og er underlagt de vilkår som er fastsatt i tingrettens dom, eventuelt andre vilkår – vil begå ny kriminalitet som vil kunne gi grunnlag for idømmelse av forvaring i medhold av straffeloven § 39 c nr. 1.”

- (14) Jeg er enig i det lagmannsretten her uttaler. Dette innebærer at det rettslige vurderingstemaet for lagmannsrettens avgjørelse i prøveløslatelsessaken var det samme som i silingssaken i 2007, nemlig om det forelå en særlig nærliggende fare for tilbakefall til en forbrytelse som nevnt i straffeloven § 39 c nr. 1.
- (15) Lagmannsretten har i sin vurdering i prøveløslatelsessaken tatt utgangspunkt i de tidligere dommer A har fått for skadeverk i form av ildspåsettelser. I denne forbindelse er det også vist til sakkyndige erklæringer og personundersøkelse som forelå i forbindelse med tidligere straffesaker, og til de behandlingsforsøk A hadde gjort for å få bukt med sitt rusproblem før dommen i 2007. Dette var det samme materiale som tingretten og lagmannsretten måtte ta i betraktning ved den tilsvarende vurdering i 2007. Forsvareren har anført at dette må tilsi at lagdommer Nyfløt er inhabil. Det er imidlertid den vesentlige forskjell at vurderingene skjer på ulike tidspunkt, noe som innebærer at det ved siste vurdering også må tas hensyn til den utvikling som måtte ha skjedd i den

mellomliggende tidsperiode. Spørsmålet er om denne forskjellen innebærer at inhabilitet ikke foreligger.

- (16) Selv om hovedregelen er den motsatte, har Høyesterett i flere saker lagt til grunn at en dommer som har tatt stilling til varetektsfengsling, etter omstendighetene kan være inhabil til å delta i etterfølgende hovedforhandling eller ankeforhandling. Jeg viser til de typetilfellene som er omtalt i Rt. 2004 side 1513 avsnitt 16, Rt. 2008 side 1466 avsnitt 30 og Rt. 2009 side 225 avsnitt 11.
- (17) I Rt. 2009 side 225 slo Høyesterett fast at en dommer som ved behandling av varetektsspørsmålet anvender straffeprosessloven § 171 første ledd nr. 3, vil være inhabil ved en senere behandling av straffesak om de samme straffbare forhold, og hvor det blir spørsmål om å anvende forvaring som reaksjonsform. I et slikt tilfelle vil gjentakelsesfaren være tema for avgjørelsen både i fengslingssaken og i forvaringssaken. Siden også vår sak gjelder forvaring, og gjentakelsesfaren var tema både i silingssaken og prøveløslatelsessaken, kan det reises spørsmål om det samme må bli løsningen her.
- (18) En parallell problemstilling til vår sak er omtalt i Rt. 2004 side 1513. Saken gjaldt spørsmål om en lagdommer som hadde deltatt i ankesak om idømmelse av sikring, var inhabil til å delta i sak som fant sted ca. fem og et halvt år senere om konvertering av sikringsdommen til dom på forvaring. Høyesterett vurderte i denne forbindelse betydningen av gjeldende praksis om at en dommer er inhabil under hovedforhandling om sikring når vedkommende i samme saksforhold har avsagt fengslingskjennelse hjemlet i straffeprosessloven § 171 første ledd nr. 3, jf. Rt. 1994 side 968 og Rt. 2002 side 587. Høyesterett kom til at disse avgjørelsene ikke kunne være avgjørende for habilitetsspørsmålet i konverteringssakene. Det ble vist til at fengslingsavgjørelsene, til forskjell fra det som regelmessig vil være tilfelle i konverteringssakene, i tid gjerne ville ligge relativt nær hovedforhandlingen. Det faktiske grunnlaget for avgjørelsen av gjentakelsesfaren vil da ofte være det samme i sikringssaken som i fengslingssaken.
- (19) Det samme må gjelde hvor det er tale om prøveløslatelse fra forvaring og hvor vedkommende dommer har truffet avgjørelsen om forvaring. Jeg finner derfor ikke å kunne trekke avgjørende slutninger fra Rt. 2009 side 225 til vår sak.
- (20) Etter å ha slått fast at en dommer som har avsagt dom for forvaring, ikke vil være inhabil til å delta i avgjørelse om forlengelse av forvaring, uttaler førstvoterende i Rt. 2004 side 1513 videre, jf. avsnitt 19:

”Til forskjell fra forlengelsessakene, gjelder konvertering et tidsrom som er omfattet av den tidligere sikringsdommen. Men i forhold til habilitetsspørsmålet kan jeg ikke se at det normalt vil være grunn til å skille mellom disse sakstypene, og i et hvert fall ikke i vår sak. Også for konverteringssakene legger jeg vekt på at det hører til dommernes profesjonalitet å kunne avgjøre saker mellom samme parter på ulikt grunnlag. Videre peker jeg på at vilkåret om gjentakelsesfare i forvaringssakene er forskjellig fra det som gjaldt ved spørsmål om sikring, og at tidsmomentet regelmessig vil medføre at det bevismessige grunnlaget for gjentakelsesfaren vil være et annet enn i sikringssaken. Jeg tilføyer at etter mitt skjønn svekkes faren for at dommeren skal være forutinntatt også ved dette at avgjørelser om gjentakelsesfare meget ofte vil være forbundet med tvil. I slike tilfelle vil det som skjer i tiden etter dommen, kunne få stor vekt.”

- (21) Det som her uttales – spesielt hva angår betydningen av tidsmomentet – må etter min mening ha tilsvarende gyldighet i vår sak. Når det skal tas stilling til prøveløslatelse fra

forvaring, må enhver dommer forutsettes å ta utgangspunkt i at vilkårene for forvaring var til stede da forvaringsdommen ble truffet. Det skal imidlertid foretas en ny og selvstendig vurdering av gjentakelsesfaren. Selv om de gamle forholdene og øvrig historisk materiale naturlig trekkes inn som et bakteppe for vurderingen, vil det nye som måtte være kommet til, stå som det mest sentrale. Det er det nye materialet som blir avgjørende for om utfallet av vurderingen blir en annen enn da forvaringsdommen ble avsagt. Utgangspunktet må derfor etter mitt syn være at en dommer ikke er inhabil til å delta i sak om prøveløslatelse, selv om vedkommende har deltatt i avgjørelsen om forvaring.

- (22) Slik har – så vidt jeg kan se – også situasjonen vært i denne saken. Det følger av rettsboken fra ankeforhandlingen og lagmannsrettens dom at det i vår sak var kommet til atskillig nytt bevismateriale i de vel to år og tre måneder som var gått siden anken ble nektet fremmet, og dette materialet sto også helt sentralt i lagmannsrettens vurdering. Jeg må derfor konkludere med at det faktiske grunnlaget for avgjørelsen av spørsmålet om prøveløslatelse var et annet enn det var i silingssaken. Anken som gjelder habiliteten til lagdommer Nyfløt, kan derfor ikke føre fram.
- (23) Jeg går så over til å behandle spørsmålet om A begjæring om prøveløslatelse har blitt behandlet av domstolene med den raskhet som EMK artikkel 5 nr. 4 krever. Bestemmelsen lyder i norsk oversettelse:

”Enhver som er pågrepet eller berøvet sin frihet, skal ha rett til å anlegge sak slik at lovligheten av frihetsberøvelsen raskt skal bli avgjort av en domstol, og at hans løslatelse blir beordret dersom frihetsberøvelsen er ulovlig.”

- (24) Begjæringen om prøveløslatelse ble framsatt 24. september 2008. Minstetiden utløp imidlertid først 14. april 2009. Når behandlingstiden skal vurderes opp mot kravet til rask behandling i EMK artikkel 5 nr. 4, må utgangspunktet tas i det tidspunkt han tidligst kunne ha blitt løslatt. Den samlede behandlingstiden fram til Høyesteretts avgjørelse har således vært ett år.
- (25) Det er ikke anført at behandlingstiden som sådan har hatt noen betydning for utfallet av saken, noe det klart heller ikke ville ha vært grunnlag for å hevde. Det A krever, er å få prøvd om kravet som følger av EMK artikkel 5 nr. 4, er overholdt, jf. EMK artikkel 13. Etter praksis vil kravet i EMK artikkel 13 om effektiv prøvingsrett kunne være oppfylt om krenkelse konstateres i dommens premisser. A har i skranken for Høyesterett også nedlagt påstand om oppreisning.
- (26) Lagmannsretten har gitt følgende redegjørelse for behandlingen av saken fra utløpet av minstetiden fram til ankeforhandlingens påbegynnelse:

”Hovedforhandling i Asker og Bærum tingrett ble avholdt 22. april 2009. Ved tingrettens dom 28. april 2009 ble begjæringen om prøveløslatelse ikke tatt til følge. A anket dommen til Borgarting lagmannsrett 14. mai 2009, og støtteskriv fra forsvarer ble innsendt 26. juni 2009. Ved kjennelse av lagmannsretten 27. juli 2009 ble tingrettens dom med hovedforhandling opphevet på grunn av saksbehandlingsfeil. Oslo statsadvokatembeter oversendte deretter saken til Asker og Bærum tingrett med anmodning om berømmelse 11. august 2009. Oppdatert redegjørelse fra kriminalomsorgen forelå 28. september 2009. Ny hovedforhandling for tingretten fant sted 13. oktober 2009. Dom ble avsagt 16. oktober 2009, og begjæringen om prøveløslatelse ble da tatt til følge. Påtalemyndighetens anke forelå 21. oktober 2009, og påtegning med nærmere begrunnelse ble innsendt 6. november 2009. Etter tilsvare fra forsvarer 13. november 2009 ble anken ved Borgarting lagmannsretts beslutning

18. november 2009 henvist til ankeforhandling. Ankeforhandling for lagmannsretten ble som tidligere nevnt påbegynt 3. februar 2010.”

- (27) Etter at lagmannsretten avsa dom 15. februar 2010, er anke inngitt 17. februar 2010, og forsvarer har inngitt støtteskriv 23. februar 2010. Påtalemyndigheten ga sine merknader til anken 3. mars 2010. Anken ble tillatt fremmet ved ankeutvalgets beslutning 12. mars 2010 og ble behandlet av Høyesterett i avdeling 7. april 2010.
- (28) Lagmannsretten fant at saken ikke på noe tidspunkt hadde ligget ubehandlet, og at behandlingen av begjæringen om prøveløslatelse derfor ikke var i strid med EMK artikkel 5 nr. 4. Jeg er enig i at det ikke på noe tidspunkt er grunnlag for å si at saken ikke kontinuerlig har vært under behandling. Spørsmålet er imidlertid om dette er tilstrekkelig til at behandlingstiden går klar av raskhetskravet i artikkel 5 nr. 4.
- (29) Etter praksis fra Den europeiske menneskerettsdomstol (EMD) skal kravet om rask behandling etter EMK artikkel 5 nr. 4 praktiseres strengt, jf. Rt. 2007 side 343 avsnitt 16. Når det i straffeloven § 39 f tredje ledd heter at behandlingen av sak om prøveløslatelse skal ”påskyndes”, ser jeg dette som en presisering av hva som ligger i EMKs krav. En påskyndelse kan innebære prioritet i behandlingsskøen.
- (30) At behandlingen i denne sak har tatt så pass lang tid som ett år fra det tidspunkt prøveløslatelse har vært mulig, gir i seg selv ikke grunnlag for å fastslå at kravet til rask behandling i EMK artikkel 5 nr. 4 er overtrådt. Etter praksis fra EMD vil spørsmålet om konvensjonen er krenket på grunn av tidsbruken hovedsakelig bero på de konkrete omstendigheter bak behandlingstiden, jf. Rt. 2004 side 583 avsnitt 32 og Rt. 2006 side 577 avsnitt 14. At saken kan prøves i flere instanser, er et forhold som må tas i betraktning. Dersom behandlingstiden av en eller annen grunn trekker ut i tid, kan det imidlertid tilsi at tidstapet må kompenseres med ytterligere skjerping av kravet til påskyndelse av behandlingen, jf. Rt. 2004 side 583 avsnitt 42.
- (31) I dette tilfellet skyldes en vesentlig del av tidsbruken at Asker og Bærum tingretts dom 28. april 2009 ble opphevet ved Borgarting lagmannsretts kjennelse 27. juli 2009 på grunn av saksbehandlingsfeil. Ny behandling av saken ved Asker og Bærum tingrett fant sted 13. og 14. oktober 2009, og dom ble avsagt 16. oktober 2009. Saksbehandlingsfeilen har m.a.o. ført til en betydelig forsinkelse. Jeg kan imidlertid ikke se at det forhold at saksbehandlingen har tatt lengre tid som følge av saksbehandlingsfeil ved domstolsbehandlingen med derpå følgende opphevelse, i seg selv tilsier at kravet i EMK artikkel 5 nr. 4 er overtrådt. Men dette er et forhold som tilsier at kravet til påskyndelse av behandlingen skjerpes.
- (32) Årsaken til at saksbehandlingen har trukket ut i tid, vil være det sentrale momentet i helhetsvurderingen av om det foreligger brudd på artikkel 5 nr. 4. Dersom det kan vises til saklige og relevante grunner som forklarer tidsbruken, for eksempel behov for å innhente sakkyndig vurdering, vil et lengre tidsforløp kunne godtas. Det samme gjelder dersom det kan påvises at domstolen og påtalemyndigheten har bestrebet seg på å få behandlet saken så raskt som mulig, og at årsaken til sen behandling ligger utenfor disses kontroll. Av praksis fra EMD følger imidlertid at ferieavvikling og stor arbeidsbelastning i domstolene ikke er gyldig unnskyldningsgrunn for lang saksbehandlingstid.
- (33) Der tidsforløpet tilsynelatende synes uforenlig med kravet til rask behandling, må påtalemyndigheten godtgjøre at dette skyldes grunner som tilsier at tidsbruken kan

forsvares, jf. Harris mfl., Law of the European Convention on Human Rights 2. utgave side 195.

- (34) Det følger av min redegjørelse at det ikke lar seg gjøre å angi noen alminnelig og mer eksakt frist for saksbehandlingen. Det anses i NOU 2001: 32 A Rett på sak side 520 – under henvisning til EMDs praksis – å være ”på det rene at saksbehandlingstiden i en instans normalt må være begrenset til noen ganske få uker”. Jeg finner å måtte legge dette til grunn som et utgangspunkt, dersom det ikke foreligger konkrete forhold som tilsier at behandlingstiden må bli lenger.
- (35) Når det gjelder de enkelte ledd i behandlingen i vår sak, har jeg særlig merket meg den tid det tok å få behandlet anken over Asker og Bærum tingretts dom av 16. oktober 2009 for Borgarting lagmannsrett. Det framgår av Oslo statsadvokatembeters påtegningsark av 6. november 2009, der tingrettens dom og anken fra påtalemyndigheten ble oversendt lagmannsretten, at dette ble innstempelt Borgarting lagmannsrett 9. november 2009. Ankeforhandling ble avholdt 3. og 4. februar 2010, og dom ble avsagt 15. februar 2010 – omkring tre måneder etter at påtalemyndighetens anke var innstempelt lagmannsretten.
- (36) Dette er i utgangspunktet noe for lang tid. Det er ikke gitt nærmere opplysninger om grunnen til at saken ikke ble avgjort tidligere. Lagmannsretten har heller ikke i dommen gjort nærmere rede for dette. Jeg finner det ikke utenkelig at behandlingstiden har sammenheng med behovet for innhenting av ytterligere opplysninger om A. Jeg viser i denne forbindelse til at påtalemyndigheten i påtegningsarket 6. november 2009 ba oppnevnt rettspsykiatrisk sakkyndige for lagmannsretten. Dette ble det ikke noe av. Derimot ble det 20. januar 2010 utarbeidet en omfattende risikovurdering av A fra psykolog Nina Haakestad Lervold etter mandat fra Ila fengsel. At denne var tenkt framlagt under ankeforhandlingen, viser brev 22. januar 2010 til Den rettsmedisinske kommisjon med anmodning om gjennomgåelse. I tillegg kommer at Ila fengsel 21. januar 2010 avga oppdatert uttalelse om status for A. Selv om dette er materiale som det nok har vært nødvendig å innhente for sakens opplysning, forklarer det ikke hvorfor det ikke var mulig å beramme ankeforhandlingen tidligere.
- (37) Etter mitt syn står vi overfor et grensetilfelle. Jeg er blitt stående ved at saksbehandlingen ikke i tilstrekkelig grad har vært påskyndet – særlig sett på bakgrunn av tidstapet som følge av opphevelsen av tingrettens første dom – og at det ikke foreligger holdepunkter i sakens opplysning som kan forklare dette. Jeg er derfor – riktignok under tvil – kommet til at det foreligger brudd på bestemmelsen om rask avgjørelse i EMK artikkel 5 nr. 4.
- (38) A har nedlagt påstand om å bli tilkjent oppreisning som følge av konvensjonsbruddet. EMK artikkel 5 nr. 5 gir hjemmel til å tilkjenne erstatning/oppreisning ved brudd på artikkel 5 nr. 4. Av statusrapporten av 21. januar 2010 fra Ila fengsel følger at A ikke har hatt avbrekk i sitt behandlings- og opplæringsprogram som følge av saksbehandlingstiden. Det er således ikke påvist at A har lidt noe velferdstap, slik forholdene var i Rt. 2006 side 577, jf. avsnitt 20, ut over den belastning selve krenkelsen representerer. Jeg finner at denne belastningen er kompensert gjennom konstateringen av konvensjonsbruddet, og at kravet på oppreisning derfor ikke tas til følge.
- (39) Jeg stemmer for denne

D O M :

1. Anken forkastes.
2. Staten frifinnes for krav på oppreisning.

- (40) Dommer **Webster:** Jeg er i det vesentlige og i resultatet enig med førstvoterende.
- (41) Dommer **Bårdsen:** Likeså.
- (42) Dommer **Stabel:** Likeså.
- (43) Dommer **Tjomsland:** Likeså.
- (44) Etter stemmegivningen avsa Høyesterett denne

D O M :

1. Anken forkastes.
2. Staten frifinnes for krav på oppreisning.

Riktig utskrift bekreftes: